

Від _____ № _____

**КИЇВСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ
АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД**
01133, м. Київ, бульвар Лесі Українки, 26-А
Тел./факс (044) 207-80-91

**ПОЗИВАЧ: ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«КИЇВСЬКИЙ МІСЬКИЙ КОМІТЕТ
ПОРЯТУНКУ БІЗНЕСУ»**
Код ЄДРПОУ: 37034035
Юридична адреса: 03022, м. Київ, пров.
Коломийівський, 20
Адреса для листування: 01001, Київ-1, а/с
В408
Тел. +38 (096) 997-93-82
Електронна адреса:
komitet.pb.kiev@gmail.com
Електронний кабінет в ЄСІТС відсутній

ВІДПОВІДАЧ: КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА
Код ЄДРПОУ: 22883141
Адреса: 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 36
тел.: (044) 202-70-64
електронна адреса: kmr@kmr.gov.ua
офіційна веб-сторінка: https://kmr.gov.ua/
Відомості про наявність електронного
кабінету в ЄСІТС відсутні

**ТРЕТІ ОСОБИ, ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА
СЛУЖБА УКРАЇНИ**
які не заявляють самостійних вимог
щодо предмета спору на стороні
позивача: Код ЄДРПОУ: 39582357
Адреса: 01011, м. Київ, вул. Арсенальна, 9/11
Тел.: (044) 239-76-40
Електронна адреса: inform@drs.gov.ua
Відомості про наявність електронного
кабінету в ЄСІТС відсутні

**ПІВНІЧНЕ МІЖОБЛАСНЕ
ТЕРИТОРІАЛЬНЕ ВІДДІЛЕННЯ
АНТИМОНОПОЛЬНОГО КОМІТЕТУ
УКРАЇНИ**
Код ЄДРПОУ 21602826
Адреса: 03035, м. Київ, вул. Митрополита
Василя Липківського, 45
Тел.: (044) 248-08-92
Електронна адреса: kv@atsi.gov.ua
Відомості про наявність електронного
кабінету в ЄСІТС відсутні

**МІНІСТЕРСТВО РОЗВИТКУ ГРОМАД
ТА ТЕРИТОРІЙ УКРАЇНИ**
Код ЄДРПОУ 37472062

01135, м. Київ, пр-т Берестейський, 14
Тел.: (044) 351-49-67
Електронна адреса: mtu@mtu.gov.ua
Відомості про наявність електронного кабінету в ЄСІТС відсутні

Судовий збір: 4844.80 грн

АДМІНІСТРАТИВНА ПОЗОВНА ЗАЯВА

про визнання протиправними та нечинним з моменту прийняття рішення Київської міської ради від 13.06.2024р. № 915/8881 «Про затвердження Положення про тимчасове користування окремими елементами благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, та внесення змін до деяких рішень Київської міської ради» та абзацу 2 пункту 2 рішення Київської міської ради від 30 березня 2022 року № 4551/4592 «Про деякі питання комплексної підтримки суб'єктів господарювання міста Києва під час дії воєнного стану в Україні»

Щодо права на звернення до суду.

Згідно п.1 ст.5 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист. Пунктом 3 цієї статті встановлено, що до суду можуть звертатися в інтересах інших осіб органи та особи, яким законом надано таке право.

Позивач – Громадська організація «Київський міський комітет порятунку бізнесу» є громадським об'єднанням, зареєстрованим відповідно до вимог Закону України «Про громадські об'єднання». Частиною першою та третьою статті 1 Закону України «Про громадські об'єднання» сформульовано визначення громадському об'єднанню – це добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів, та визначення громадської організації, як громадського об'єднання, засновниками та членами (учасниками) якого є фізичні особи.

Відповідно до п 4.1. Статуту, головною метою діяльності Організації є представництво та захист економічних, правових, соціально-трудова та інших законних прав та інтересів членів Організації, **сприяння їх підприємницькій діяльності**, посиленню їх впливу як суб'єктів сторони соціального діалогу, об'єднання та координація зусиль її членів для більш широкого та ефективного використання їх професійних можливостей та інтересів, консолідація їх дій в переговорному процесі з соціальними партнерами, а також врегулювання правових норм щодо здійснення підприємницької діяльності.

Верховний Суд вже аналізував питання особливості правового статусу громадських організацій, що звертаються до суду в інтересах своїх членів. Зокрема у справах № 815/219/17 (постанова від 14.03.2018), № 640/21611/19 (постанова від 31.03.2021) Верховний Суд дійшов таких висновків.

«32. Громадські організації є організаційно-правовою формою діяльності людей, які об'єднуються для спільного здійснення та захисту своїх прав, свобод та інтересів, які відображаються у статуті громадської організації у вигляді мети та напрямів її діяльності. Таким чином, діяльність громадських організацій не можна розглядати абстрактно, без зв'язку з її метою та правами людей (її членів), що об'єдналися. Створюючи громадську

організацію або вступаючи до неї, її члени об'єднуються на визначених статутум умовах для спільної реалізації своїх прав.»

«35. Отже, вирішуючи питання щодо права громадських організацій на звернення до суду в інтересах інших осіб, суди повинні з'ясувати:

- статус громадської організації та її засновників, їх безпосередню заінтересованість у вирішенні питання, що є предметом позову;
- мету громадської організації та її безпосередній зв'язок з предметом позову;
- інтереси яких саме осіб є предметом судового захисту;
- чи зверталися ці особи за захистом своїх прав до громадської організації;
- добросовісність дій громадської організації, що звертається до суду.»

Відповідно до ч. 1 ст. 53 КАС України у випадках, встановлених законом, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, державні органи, органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи можуть звертатися до адміністративного суду із позовними заявами в інтересах інших осіб і брати участь у цих справах.

Згідно з Рішенням Конституційного Суду України від 28.11.2013 №12-рп/2013 громадська організація може захищати в суді особисті немайнові та майнові права як своїх членів, так і права та охоронювані законом інтереси інших осіб, які звернулися до неї за таким захистом, лише у випадках, якщо таке повноваження передбачено у її статутних документах та якщо відповідний закон визначає право громадської організації звертатися до суду за захистом прав та інтересів інших осіб (п. 2.6 Рішення).

До Організації звернулись її члени – власники законних тимчасових споруд розміщених на території м. Київ, з метою захисту охоронюваних законом прав на здійснення підприємницької діяльності та у зв'язку з прийняттям Київською міською радою протиправного рішення, що суперечить чинному законодавству та нормам вищого органу.

Абз. 3 та 11 п. 4.3. Статуту передбачено, що Комітет представляє і захищає законні інтереси членів організації у відносинах з органами державної влади, місцевого самоврядування, професійними спілками та іншими органами, а також виступає із заявами з актуальних питань економічного характеру та соціально-трудових відносин, зверненнями та відкритими листами до вищих посадових осіб держави, центральних законодавчих, виконавчих та судових органів України з проблем, пов'язаних з захистом інтересів членів Комітету.

Пунктом 4.4. Статуту передбачає, що Комітет має право представляти інтереси своїх членів при реалізації ними конституційного права на звернення за захистом своїх прав до судових органів, Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, а також міжнародних судових установ.

Пунктом 5.2. Статуту Організації визначено, що членами Організації можуть бути громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які досягли 18 років. Відповідно до п. 4.3, 4.4 статуту організації прямо передбачено, що організація має право представляти інтереси учасників організації в органах державної влади, місцевого самоврядування, судах та інших установах.

До Громадської організації «Київський міський комітет порятунку бізнесу» звернулись із колективним зверненням підприємці м.Києва, в тому числі і члени Організації (копію додаємо) з проханням щодо захисту малого бізнесу Києва від протиправного рішення Київради. В своєму зверненні підприємці просили Організацію подати позов до суду, щоб захистити їх права та зупинити руйнівні процеси, зберегти існуючі споруди та відновити вже знищені (демонтовані), оскільки дії міської влади порушують законодавство, призводять до масового безробіття та підриву економіки столиці в умовах воєнного стану.

Крім того, за період з березня 2025 по тепер Позивач отримав численні індивідуальні звернення власників тимчасових споруд, в т.ч. і членів Організації Позивача.

Звертаємо увагу суду на той факт, що Громадська організація «Київський міський комітет порятунку бізнесу» вже була позивачем чи третьою особою в інтересах своїх членів в судових справах (для прикладу № 826/1598/15, № 826/6014/16, № 2а-2819/11/2670).

Беручи до уваги все вищевикладене, зважаючи на наявність усних та письмових звернень фізичних осіб, які є членами Громадської організації «Київський міський комітет порятунку бізнесу», положень Статуту громадської організації щодо її мети та діяльності (п.2.1. та п.2.2.) - **громадська організація «Київський міський комітет порятунку бізнесу» має право пред'являти позов до суду в інтересах своїх членів з метою захисту їх конституційного права на здійснення підприємницької діяльності, що відповідає як положенням чинного законодавства, так і положенням Статуту організації.**

З урахуванням викладеного, вважаємо повноваження позивача належними і такими, що відповідають вимогам законодавства.

Щодо підсудності даної справи.

Відповідно до п. 1 статті 19 КАС України вказано, що юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори, зокрема: спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності, а також на спори фізичних чи юридичних осіб із розпорядником публічної інформації щодо оскарження його рішень, дій чи бездіяльності у частині доступу до публічної інформації, що передбачено в п.7 ст. 19 КАС України.

Окружним адміністративним судам, згідно частини другої статті 20 КАС України, підсудні всі адміністративні справи, крім визначених частиною першою (за місцевими загальними судами як адміністративним) цієї статті.

Відповідно до Закону України «Про ліквідацію Окружного адміністративного суду міста Києва та утворення Київського міського окружного адміністративного суду» суд припинив здійснення правосуддя з 15.12.2022 року. Згідно з п. 2 розділу II до початку роботи Київського міського окружного адміністративного суду справи, підсудні окружному адміністративному суду, територіальна юрисдикція якого поширюється на місто Київ, розглядаються та вирішуються Київським окружним адміністративним судом. Таким чином, позов подається до Київського окружного адміністративного суду.

Щодо виконання процесуальних вимог законодавства.

Щодо питання власного письмового підтвердження про те, що позивачем не подано іншого позову (позовів) до цього самого відповідача (відповідачів) з тим самим предметом та з тих самих підстав України, на виконання вимог п. 11) ч. 5 статті 160 КАС України, зазначаємо таке:

Громадською організацією «Київський міський комітет порятунку бізнесу» не подано іншого позову (позовів) до цього самого відповідача з тим самим предметом та з тих самих підстав, про які йдеться у цій позовній заяві.

Щодо сплати судового збору.

Плата за подання відповідного позову немайнового характеру, згідно Закону України «Про судовий збір», який подано суб'єктом владних повноважень, юридичною особою або фізичною особою - підприємцем, становить - 1 розмір прожиткового мінімуму на одну працездатну особу, на даний час сума збору становить: 3028.00 грн. Таким чином, за одну позовну вимогу позивачу необхідно сплатити судовий збір у розмірі 3028,00 грн.

Щодо строків на оскарження рішень органів місцевого самоврядування.

Згідно п.2 та 3 статті 264 Кодексу адміністративного судочинства право оскаржити нормативно-правовий акт мають особи, щодо яких його застосовано, а також особи, які є суб'єктом правовідносин, у яких буде застосовано цей акт. Нормативно-правові акти можуть бути оскаржені до адміністративного суду протягом всього строку їх чинності.

ЩОДО СУТІ СПОРУ.

30 березня 2022 року Київська міська рада прийняла рішення № 4551/4592 «Про деякі питання комплексної підтримки суб'єктів господарювання міста Києва під час дії воєнного стану в Україні», яке оприлюднене на офіційному веб-сайті КМР <https://kmr.ligazakon.net/> та набрало чинності.

13 червня 2024 року на пленарному засіданні Київської міської ради було прийнято Рішення № 915/8881 «Про затвердження Положення про тимчасове користування окремими елементами благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, та внесення змін до деяких рішень Київської міської ради» (далі – Рішення КМР № 915/8881), яке 11.07.2024 було опубліковане на офіційному веб-сайті Київської міської ради в розділі «рішення Київської міської ради» та набрало чинності, а 18.07.2024 електронний текст рішення розміщено на офіційному веб-сайті КМР <https://kmr.ligazakon.net/>.

Вважаємо, що окремі положення рішення Київради № 4551/4592 та рішення № 915/8881 порушують права та свободи суб'єктів господарювання та суперечать нормам чинного законодавства України, зокрема антимонопольного, про дозвільну систему та інші, а тому є такими, що підлягають визнанню протиправними та нечинними з моменту прийняття.

Щодо п. 1 та 2 оскаржуваного рішення № 915/8881.

Пунктом 1 даного рішення визначено: «Затвердити Положення про тимчасове користування окремими елементами благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів згідно з додатком 1» (далі – Положення).

Пунктом 2 визначено – «Затвердити Примірний договір оренди окремого елемента благоустрою комунальної власності міста Києва для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів згідно з додатком 2».

Дані пункти є протиправними та підлягають скасуванню з наступних підстав.

Положенням передбачено, що у разі відсутності права власності/користування земельною ділянкою особа, яка має намір розмістити тимчасовий об'єкт підприємницької та іншої діяльності, зобов'язана отримати **право оренди окремого елемента благоустрою комунальної власності** з метою подальшого розміщення на ньому такого об'єкта.

Положення визначає **окремих елемент благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових об'єктів підприємницької та іншої діяльності як інше окреме індивідуально визначене майно** - частина покриття площ (майданів), вулиць, доріг, проїздів, алей, бульварів, тротуарів, пішохідних зон і доріжок відповідно до чинних норм і стандартів та інші елементи благоустрою, визначені нормативно-правовими актами, що є комунальною власністю, знаходиться на балансі Орендодавця та може бути переданий в тимчасове користування (оренду) для розміщення тимчасових об'єктів підприємницької та іншої діяльності.

Частиною 1 статті 3 Закону України «Про оренду державного та комунального майна» визначено, що об'єктами оренди за цим Законом є:

- єдині майнові комплекси підприємств, їхніх відокремлених структурних підрозділів;
- нерухоме майно (будівлі, споруди, приміщення, а також їх окремі частини);
- **інше окреме індивідуально визначене майно**;
- майно, що не увійшло до статутного (складеного) капіталу господарських товариств, створених у процесі приватизації (корпоратизації) (далі - майно, що не увійшло до статутного капіталу), а також майно, заборонене до приватизації, яке може при перетворенні державного підприємства в господарське товариство надаватись такому товариству на правах оренди;
- майно, щодо якого до статутного капіталу внесено право господарського відання на майно;
- майно, закріплене на праві господарського відання за акціонерними товариствами та їхніми дочірніми підприємствами у процесі їх утворення та діяльності;
- майно, передане до статутного капіталу акціонерних товариств на праві господарського відання;
- майно органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, державних і комунальних установ та організацій, Збройних Сил України, Служби безпеки України, Державної прикордонної служби України, Державної кримінально-виконавчої служби України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, правоохоронних та фіскальних органів, Національної академії наук України та національних галузевих академій наук, що не використовується зазначеними органами для здійснення своїх функцій, - без права викупу та передачі в суборенду орендарем;
- майно, що не підлягає приватизації, може бути передано в оренду без права викупу орендарем та передачі в суборенду.

Нерухоме та **інше окреме індивідуально визначене майно із складу єдиного майнового комплексу**, забороненого до оренди, може бути об'єктом оренди, якщо воно не заборонене до оренди законами України, не задіяне у процесі основного виробництва та за висновком органу, уповноваженого управляти цим майном, його оренда не порушить цілісності майнового комплексу (ч.3 ст.3 Закону України «Про оренду державного та комунального майна»).

Постанова КМУ від 15.08.1996р. № 961 "Про затвердження Методики оцінки вартості майна під час приватизації" трактує **індивідуально визначене майно (інвентарний об'єкт)** як будівлі, споруди, машини, устаткування та інші облікові одиниці основних засобів, нематеріальні активи, малоцінні та швидкозношувані предмети, виробничі запаси, незавершене виробництво, готова продукція, незавершене капітальне будівництво та інші цінності, що реалізуються окремо як самостійний об'єкт продажу.

Відповідно до п. 1 ч . 1 ст. 21 Закону України «Про благоустрій населених пунктів» елементами (частинами) об'єктів благоустрою є, з поміж іншого, покриття площ, вулиць, доріг, проїздів, алей, бульварів, тротуарів, пішохідних зон і доріжок відповідно до діючих норм.

Відповідно до Інструкції щодо заповнення звітності № 1-вулиця (річна) «Звіт про дорожньо-мостове господарство» затвердженої Наказом Міністерства з питань житлово - комунального господарства України № 193 від 01.07.2009 тверде покриття – це цементобетонне, асфальтобетонне покриття, чорне шосе і чорні гравійні дороги, біле шосе (щебеневе, шлакове, гравійне), бруківки, включаючи буличні. Удосконалене покриття – цементобетонне, асфальтобетонне, залізобетонне або армобетонне збірне покриття, бруківки із брусчатки й мозаїки, збірні покриття з дрібнорозмірних бетонних плит, із щебеню і гравію, оброблених органічними й в'язкими матеріалами. Тротуар – елемент дороги, призначений для руху пішоходів, який прилягає до проїзної частини або відокремлений від неї газоном.

Згідно з висновком Вищого адміністративного суду у постанові від 28.05.2014 у справі № К/800/55374/13, Законом України «Про автомобільні дороги» встановлено, що дорожнє покриття - це укріплені верхні шари дороги, що сприймають навантаження від транспортних засобів (стаття 1). Тобто асфальтобетонне покриття - це верхній шар землі з твердим покриттям, яке впливає на довговічність, зокрема, дороги.

Отже, виходячи з юридичної природи **асфальтового покриття** воно відноситься до елементів благоустрою, тобто є типом покриття доріг і тротуарів. Основним його призначенням є **допоміжне обладнання відповідної частини земельної ділянки** (дороги, тротуару) з метою задоволення потреб населення у покращенні можливостей її експлуатації за призначенням, елементом благоустрою, призначеного для ефективного використання земельної ділянки.

Отже, **асфальтна площадка не може надаватися у користування окремо від земельної ділянки на якій вона розміщена**, відтак, оскаржуване рішення Київської міської ради підміняє поняття «оренда земельної ділянки» поняттям «оренда елементу благоустрою» та порушує норми земельного законодавства.

Ч. 1 ст. 181 ЦК України встановлено, що до нерухомих речей (нерухоме майно, нерухомість) належать земельні ділянки, а також об'єкти, розташовані на земельній ділянці, переміщення яких є неможливим без їх знецінення та зміни їх призначення.

Таку ж позицію виклала Державна регуляторна служба України в своєму листі № 2247/20-24 від 10.06.2024, а саме:

*«Відповідно до вимог статті 23 Закону України «Про благоустрій населених пунктів» **до об'єктів благоустрою території житлової та громадської забудови належать земельні ділянки в межах населених пунктів, на яких розміщені об'єкти житлової забудови, громадські будівлі та споруди, інші об'єкти загального користування.** Благоустрій території житлової та громадської забудови здійснюється з урахуванням вимог використання цієї території відповідно до затвердженої містобудівної документації, правил благоустрою території населеного пункту, а також установлених будівельних норм і правил.*

*Згідно з статтею 38 Земельного кодексу України **до земель житлової та громадської забудови належать земельні ділянки, які використовуються для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування.** Статтею 6 цього Кодексу визначено, що орендарі **набувають права оренди** земельної ділянки на підставах і в порядку, передбачених Земельним кодексом України, Цивільним кодексом України, Законом України «Про оренди землі» та іншими законами України і договором оренди землі».*

Позивач своїм запитом від 12.09.2025р. звернувся до Фонду державного майна України щодо надання роз'яснення про покриття земельної ділянки на користування елементами благоустрою. У своїй відповіді від 25.09.2025р № 10-16-24262 Фонд державного майна надав відповідь про те, що відповідно до частини першої статті 181 Кодексу до нерухомих речей (нерухоме майно, нерухомість) належать земельні ділянки, а також об'єкти, розташовані на земельній ділянці, переміщення яких є неможливим без їх знецінення та зміни їх призначення.

У свою чергу Класифікатор будівель і споруд НК 018:2023, затверджений наказом Міністерства економіки України від 16.05.2023 № 3573, містить визначення споруди – структури, пов'язані із землею, які створені з будівельних матеріалів і комплектуючих та/або для яких виконуються будівельні роботи. Порядок проведення технічної інвентаризації, затверджений постановою Кабінету міністрів України від 12.05.2023 № 488, містить визначення інженерної споруди – об'ємні, площинні або лінійні наземні, надземні або підземні споруди, що призначені для виробничих процесів різних видів, розміщення устаткування, матеріалів та виробів, тимчасового перебування і пересування

людей, транспортних засобів, вантажів, переміщення рідких та газоподібних продуктів тощо.

Фонд державного майна України надав висновок про те, що покриття на земельній ділянці, зокрема, асфальтне покриття за своїми індивідуальними ознаками, з одного боку, може бути предметом договору найму (оренди), з іншого – є нерухомим майном (інженерною спорудою). Копію запиту та відповіді надаємо.

Крім того, статтею 235 Цивільного кодексу України передбачені правові наслідки удаваного правочину:

1. Удаваним є правочин, який вчинено сторонами для приховання іншого правочину, який вони насправді вчинили.

2. Якщо буде встановлено, що правочин був вчинений сторонами для приховання іншого правочину, який вони насправді вчинили, відносини сторін регулюються правилами щодо правочину, який сторони насправді вчинили.

Звертаємо увагу суду на той факт, що **передача в оренду окремого елементу благоустрою здійснюється невід'ємно від земельної ділянки на якій цей елемент благоустрою розміщено.** Підтвердженням даного факту є оцінка окремих елементів благоустрою, яка здійснюється з урахуванням місця розміщення цього елементу, фактично відносно розміщення конкретної земельної ділянки.

Тобто, однаковий за своїми характеристиками окремий елемент благоустрою (бетонна площадка, для прикладу), має абсолютно різну оціночну вартість, оскільки фактично здійснюється оцінка не елементу благоустрою як рухомого об'єкту, який може бути перенесено в інше місце, а фактично як земельної ділянки, вартість якої є різною в різних районах столиці чи на різних вулицях міста. Вартість бетонної площадки, як елементу благоустрою не може відрізнитись залежно від того, на якій вулиці вона розміщена. Але вона може відрізнитись по вартості, якщо її головна цінність у земельній ділянці на якій вона розміщена.

Перед оголошенням торгів на право користування окремими елементами благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів - балансоутримувач таких елементів отримує Паспорт прив'язки тимчасової споруди, в якому зазначається розміщення тимчасової споруди відносно конкретної земельної ділянки з привязкою на топо-геодезичній основі.

Таким чином, нормотворець підміняє поняття надання в «оренду земельних ділянок» наданням в «оренду окремих елементів благоустрою як індивідуально визначеного майна», що є порушенням земельного законодавства.

Окремий елемент благоустрою, який передається в оренду - асфальтобетонне покриття чи інше - використовується як складова, зокрема дорожнього покриття, тротуару тощо, та відсутня можливість передачі твердого покриття в оренду без передачі відповідної земельної ділянки в оренду, оскільки тверде покриття є поліпшенням земельної ділянки, яке неможливо відокремити; за таких обставин, виходячи з юридичної природи твердого покриття та виходячи з ознак нерухомого майна, воно **є нерухомим майном нерозривно пов'язаним з земельною ділянкою.**

Згідно наявної у Позивача інформації, прав на нерухоме майно у власності балансоутримувача окремих елементів благоустрою відсутні, як і права на певні земельні ділянки на яких ці елементи розміщені, що свідчить про невідповідність пунктів договору щодо об'єкта оренди та за допомогою яких можливо було б ідентифікувати саме тверде покриття на земельній ділянці, а не саму земельну ділянку.

Таким чином, використання покриття (земельної ділянки), відповідно до договору оренди окремого елементу благоустрою комунальної власності міста Києва для

розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів, здійснюється із порушенням положень Закону України «Про оренду землі» та Земельного кодексу України, шляхом укладенням удаваного правочину з метою приховання орендних відносин.

Такими договорами фактично приховується укладання договору оренди земельної ділянки.

Відносини, пов'язані з орендою землі, регулюються Земельним кодексом України, Законом України «Про оренду землі» та іншими нормативно-правовими актами. При укладенні таких договорів не дотримується встановлена нормами земельного законодавства порядок передачі в оренду земельних ділянки, а тому, договори оренди окремого елемента благоустрою комунальної власності міста Києва для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів є удаваними.

З урахуванням наведених фактів, просимо визнати Примірний договір оренди окремого елемента благоустрою комунальної власності міста Києва для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів - удаваним правочином.

Ч. 4 ст. 28 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» встановлено, що розміщення ТС для провадження підприємницької діяльності здійснюється в порядку, **встановленому центральним органом виконавчої влади** з питань будівництва, містобудування та архітектури. Центральним органом виконавчої влади з питань будівництва, містобудування та архітектури є Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, яким затверджено Наказ № 244 від 21.10.2011 «Про затвердження Порядку розміщення тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності».

Прийняте рішення порушує норми Наказу № 244, яким визначено, що замовник, який має намір встановити тимчасову споруду, звертається до відповідного виконавчого органу сільської, селищної, міської ради або районної державної адміністрації із відповідною заявою у довільній формі про можливість розміщення тимчасової споруди, до якої додається вичерпний перелік документів. Зазначеним Порядком не передбачено надання документів про оренду земельних ділянок, тим більше оформлення оренди окремих об'єктів благоустрою (що відповідно по своїй суті є тою самою орендою земельної ділянки) для оформлення паспорта прив'язки на розміщення тимчасової споруди.

Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» та Наказ № 244 не містять юридичних приписів щодо обов'язкового попереднього або наступного набуття суб'єктами господарювання прав оренди на земельні ділянки, елементи благоустрою чи інші об'єкти, на які вони мають бажання встановити тимчасові споруди для здійснення підприємницької діяльності.

Порядок є обов'язковим до виконання центральними органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, організаціями та громадянами.

Чинним законодавством не передбачено розроблення та затвердження альтернативних порядків розміщення тимчасових споруд для підприємницької діяльності. Їх розміщення має здійснюватись відповідно до Наказу Мінрегіонбуду № 244.

Встановлення іншої процедури розміщення тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, що суперечить вимогам чинного законодавства, призведе до обмеження ведення підприємницької діяльності та до обмеження конкуренції на ринку.

Таку позицію викладено в листі № 60-02/3212е від 21.06.2024р. Північного міжобласного територіального відділення Антимонопольного комітету України (копію додаємо).

Вище викладене підтверджує протиправність пунктів 1 та 2 Рішення КМР № 915/8881, а тому вони підлягають скасуванню.

Щодо пунктів 6.4, 6.5 та 6.6 Рішення КМР № 915/8881 та абзац 2 пункту 2 Рішення КМР № 4551/4592.

Пунктом 6.4 Рішення КМР № 915/8881 визначено: «Не подовжувати дію договорів щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою, укладених протягом 2014 - 2015 років, з власниками тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщених на території:

Печерського району міста Києва - з 01 червня 2024 року;
Оболонського району міста Києва - з 01 грудня 2024 року;
Голосіївського району міста Києва - з 01 червня 2026 року;
Подільського району міста Києва - з 01 червня 2025 року;
Святошинського району міста Києва - з 01 червня 2025 року;
Дніпровського району міста Києва - з 01 червня 2026 року;
Солом'янського району міста Києва - з 01 грудня 2025 року;
Шевченківського району міста Києва - з 01 грудня 2025 року;
Дарницького району міста Києва - з 01 червня 2026 року;
Деснянського району міста Києва - з 01 червня 2026 року.»

Наступним пунктом 6.5 даного рішення визначено: «Не продовжувати дію паспортів прив'язки тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщених на території Печерського району міста Києва у зв'язку із реалізацією проекту передачі в оренду окремих елементів благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів».

Пунктом 6.6. визначено: «Продовжити дію паспортів прив'язки тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщених на території Дарницького, Деснянського, Солом'янського та Шевченківського районів міста Києва з кінцевим строком дії таких паспортів:

до 01 грудня 2025 року для тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщених на території Солом'янського району міста Києва;

до 01 грудня 2025 року для тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщених на території Шевченківського району міста Києва;

до 01 червня 2026 року для тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщених на території Дарницького району міста Києва;

до 01 червня 2026 року для тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщених на території Деснянського району міста Києва.»

Абзацом 2 пункту 2 Рішення КМР № 4551/4592 визначено: «Департаменту містобудування та архітектури виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) не продовжувати термін дії паспортів прив'язки тимчасових споруд, термін дії яких закінчується, до моменту прийняття окремого рішення Київської міської ради».

Вважаємо, що абзац 2 пункту 2 Рішення КМР № 4551/4592 та пункти 6.4, 6.5 та 6.6 Рішення КМР № 915/8881 порушують норми чинного законодавства, містять антиконкурентні засади та підлягають скасуванню з підстав наведених нижче.

Оскаржуване рішення Київської міської ради було прийняте без врахування принципів державної регуляторної політики та з порушенням вимог чинного законодавства України, оскільки відповідно до підпункту 4 пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 18 березня 2022 р. № 314 «Деякі питання забезпечення провадження господарської діяльності в умовах воєнного стану» у період воєнного стану зупиняється перебіг строків звернення за отриманням публічних послуг, визначених законодавством. З дня припинення чи скасування воєнного стану перебіг зазначених строків продовжується з урахуванням часу, що минув до їх зупинення. Ця постанова діє у період воєнного стану та протягом трьох місяців з дня його припинення чи скасування.

П.п. 2.10., п.2 Порядку, затвердженого рішенням Київської міської ради від 24.02.2011 року № 56/5443 (із змінами і доповненнями), визначає, що після зарахування на рахунок Державної казначейської служби України 100 % відповідної суми пайової участі за договором щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою Департамент протягом одного робочого дня оформлює інформаційний талон у вигляді додатка до договору щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою та передає його до відділу (центру) надання адміністративних послуг апарату відповідної районної в місті Києві державної адміністрації.

Відділ (центр) надання адміністративних послуг апарату відповідної районної в місті Києві державної адміністрації передає суб'єкту господарювання інформаційний талон разом з примірником підписаного у встановленому порядку сторонами договору щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою.

П.п. 1.2., п. 1, Порядку - інформаційний талон - документ, що підтверджує факт сплати пайової участі, який виготовляється на бланку, що має елементи захисту та містить: серію, номер, дату видачі, термін дії, повне найменування та місцезнаходження юридичної особи або П. І. Б. та місце проживання фізичної особи - підприємця, тип об'єкта, функціональне призначення об'єкта, місце розташування об'єкта, площу об'єкта, спеціальний код, режим роботи, інформацію про паспорт прив'язки ТС (у разі оформлення) тощо.

Згідно пп. 13.2.7., п. 13.2 рішення Київської міської ради №1051/1051 від 25 грудня 2008 р. «Про Правила благоустрою міста Києва» тимчасові споруди торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності розміщені без відповідних дозвільних документів, зокрема паспорти прив'язки яких анульовані або строк дії яких закінчився, є самовільно встановленими (розміщеними) та підлягають демонтажу.

Оскільки, відповідно до Правил благоустрою міста Києва, розміщення тимчасової споруди самовільно забороняється і можливе лише на підставі відповідних дозвільних документів, то станом на сьогодні дозвільним документом на розміщення частини тимчасових споруд у місті Києві є інформаційний талон, який видається після сплати відповідних пайових внесків по договору щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою Департаментом містобудування та архітектури КМДА. Інша частина тимчасових споруд у м. Києві розміщена на підставі іншого дозвільного документу - паспорту прив'язки, який також видається Департаментом містобудування та архітектури КМДА. А все тому, що порядок оформлення дозвільних документів на розміщення тимчасових споруд в м. Києві затверджено кількома рішеннями

Київської міської ради (що були розроблені у відповідності та з урахуванням Наказу Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України № 244 від 21.10.2011р. «Про затвердження Порядку розміщення тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності», Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про столицю України - місто-герой Київ») від 24.02.2011 року № 56/5443 (зі змінами внесеними рішенням КМР від 04 вересня 2014 року за № 62/62), від 25 грудня 2014 року за № 746/746 (рішення яке передбачає перехід дозвільних документів з інформаційних талонів до паспортів прив'язки), від 17 березня 2016 року за № 237/237.

Згідно вимог ст. 1 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» від 06.09.2005 № 2806-IV (далі Закон № 2806-IV) дозвільна система у сфері господарської діяльності - сукупність урегульованих законодавством відносин, які виникають між дозвільними органами, адміністраторами та суб'єктами господарювання у зв'язку з видачею документів дозвільного характеру, переоформленням, припиненням дії документів дозвільного характеру.

Відповідно до абзацу 4, 5 п.1 ст. 1 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», документ дозвільного характеру - дозвіл, висновок, рішення, погодження, свідоцтво, інший документ в електронному вигляді (запис про наявність дозволу, висновку, рішення, погодження, свідоцтва, іншого документа в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань), який дозвільний орган зобов'язаний видати суб'єкту господарювання у разі надання йому права на провадження певних дій щодо здійснення господарської діяльності або видів господарської діяльності та/або без наявності якого суб'єкт господарювання не може проваджувати певні дії щодо здійснення господарської діяльності або видів господарської діяльності; об'єкт, на який видається документ дозвільного характеру - природні ресурси, земельна ділянка, ґрунтовий покрив земельних ділянок, споруда, будівля, приміщення, устаткування, обладнання та механізми, що вводяться в експлуатацію або проектується, окрема операція, господарська діяльність певного виду, робота та послуга, а також документи, які використовуються суб'єктом господарювання у процесі проходження погоджувальної (дозвільної) процедури (проектна документація на будівництво об'єктів, землепорядна документація, містобудівна документація, гірничий відвід).

Дозвільними органами є суб'єкти надання адміністративних послуг, їх посадові особи, уповноважені відповідно до закону видавати документи дозвільного характеру.

Наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 21.10.2011 № 244 затверджено Порядок розміщення тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності (далі - Порядок № 244), який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 22.11.2011 за № 1330/20068.

За визначенням, наведеним у пункті 1.4 Порядку №244, паспорт прив'язки ТС являє собою комплект документів, у яких визначено місце встановлення ТС на топографо-геодезичній основі М 1:500, схему благоустрою прилеглої території.

Відповідно до пункту 2.1 Порядку №244, саме паспорт прив'язки ТС є підставою для розміщення ТС.

Пунктом 2.30 Порядку № 244 визначено, що розміщення тимчасової споруди самовільно забороняється, підставою для розміщення ТС є паспорт прив'язки ТС.

Отже, за правовою природою паспорт прив'язки є дозвільним документом, на підставі якого у суб'єкта господарювання виникають права та обов'язки.

Такий висновок відповідає правовій позиції Верховного Суду, викладеній у постановках від 18.10.2018 у справі № 821/140/18 та від 24.01.2020 у справі № 821/235/18, від 26.10.2022 у справі 320/5299/18.

Крім того, Київський окружний адміністративний суд у справі № 320/45873/24 дійшов наступних висновків:

Згідно п. 2.27 Порядку № 244 дія паспорта прив'язки ТС анулюється за таких умов:

недотримання вимог паспорта прив'язки при її встановленні;

невстановлення ТС протягом 6 місяців з дати отримання паспорта прив'язки;

надання недостовірних відомостей у документах, зазначених у пункті 2.6 цього Порядку, під час підготовки паспорта прив'язки ТС.

Пунктами 6.5. та 6.6 оскаржуваного рішення КМР № 915/8881 передбачено не продовжувати дію паспортів прив'язки тимчасових споруд на території Печерського району міста Києва та, з визначених рішенням дат в інших районах міста.

При цьому таке припинення, як зазначено в спірному рішенні, здійснюється у зв'язку з реалізацією проекту передачі в оренду окремих елементів благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів.

Проте, суд зазначає, що така підстава припинення (анулювання) дії паспорта прив'язки ТС не передбачена Порядком № 244.

Крім того суд погоджується з доводами позивача, що п. 6.5, 6.6 оскаржуваного Рішення № 915/8881, Київською міською радою прийнято всупереч підпункту 4 пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 18.03.2022 № 314 (в редакції, чинній станом на час прийняття спірного рішення) «Деякі питання забезпечення провадження господарської діяльності в умовах воєнного стану», яким визначено, що у період воєнного стану зупиняється перебіг строків звернення за отриманням публічних послуг, визначених законодавством. З дня припинення чи скасування воєнного стану перебіг зазначених строків продовжується з урахуванням часу, що минув до їх зупинення. Ця постанова діє у період воєнного стану та протягом трьох місяців з дня його припинення чи скасування. Тому, регулювання Київською міською радою отримання послуг у період дії воєнного стану, зокрема не продовження строку дії паспортів прив'язки торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності та їх продовження для різних районів міста Києва на різні терміни дії не узгоджується з зазначеним вище вимогам закону та постанови Уряду.

Відповідно до п.п. 2.15., п.2. Порядку, затвердженого рішенням Київської міської ради від 24.02.2011 року № 56/5443, строк дії договору щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою, укладеного з власниками ТС до 31.01.2015, становить 6 місяців та може бути продовженим на той самий строк, але з кінцевим терміном дії таких договорів до завершення проведення конкурсів щодо надання права на оформлення паспортів прив'язки тимчасових споруд за відповідними локаціями.

Отже, власники тимчасових споруд, які уклали протягом 2014 - 2015 років з уповноваженим органом КМДА – Департаментом містобудування та архітектури, договори щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою мали право реалізувати свій проект встановлення (розміщення) тимчасової споруди на території міста Київ. Укладені договори з 2014 року по 2024 рік кожних 6 або 3 місяці одночасно у всіх районах отримували продовження, що давало право суб'єктам господарювання продовжувати здійснювати підприємницьку діяльність в тимчасових спорудах на законних підставах.

Однак, на запит Позивача до Департаменту містобудування та архітектури від 23.09.2025р., Департамент містобудування та архітектури надав відповідь листом № 055-13101 від 29.09.2025 року про те, що на виконання оскаржуваного Рішення було не продовжено (припинено дію) 1953 договорів пайової участі (з інформаційними талонами або паспортами прив'язок) (копію запиту та відповіді надаємо).

18.03.2022 відповідно до Указу Президента України від 24 лютого 2022 р. № 64 «Про введення воєнного стану в Україні» Кабінетом Міністрів прийнято постанову № 314 «Деякі питання забезпечення провадження господарської діяльності в умовах воєнного стану», підпунктом 5 пункту 1 якої встановлено, що строки дії діючих строкових ліцензій та документів дозвільного характеру автоматично продовжуються на період воєнного стану. При цьому, підпунктом 4 пункту 1 вказаної Постанови обумовлено, що на період воєнного стану зупиняється перебіг строків звернення за отриманням публічних послуг, визначених законодавством. З дня припинення чи скасування воєнного стану перебіг зазначених строків продовжується з урахуванням часу, що минув до їх зупинення.

Частиною першою статті 52 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» обумовлено, що постанови Кабінету Міністрів України, крім постанов, що містять інформацію з обмеженим доступом, набувають чинності з дня їх офіційного опублікування, якщо інше не передбачено самими постановами, але не раніше дня їх опублікування.

Вказана постанова Кабінету Міністрів України № 314 опублікована у Офіційному віснику України від 05.04.2022 №26, 1399 та Урядовому кур'єрі, 19.03.2022 № 62. Відповідно до пункту 4 Постанови КМУ № 314 ця постанова набуває чинності з дня її опублікування та діє до дня припинення чи скасування воєнного стану.

Отже, для суб'єктів господарювання центральним органом виконавчої влади передбачено можливість отримати подовження дії паспортів прив'язки за заявою. А Постановою КМУ №314 від 18 березня 2022 року встановлено, що під час дії воєнного стану документи дозвільного характеру, до яких відносимо зокрема інформаційні талони та паспорти прив'язки ТС, подовжуються автоматично.

Однак, не дивлячись на приписи Постанови КМУ №314 від 18 березня 2022 року, Відповідач прийняв Рішення КМР №915/8881, п. 6.4 і 6.5 якого повністю суперечать нормам вищого органу та позбавляють власників тимчасових споруд права отримати подовження дозвільних документів будь яким-способом.

Щодо порушення антимонопольного законодавства.

Відповідно до абзацу третього статті 1 Закону України «Про захист економічної конкуренції» (далі – Закон) економічна конкуренція (конкуренція) – це змагання між суб'єктами господарювання з метою здобуття завдяки власним досягненням переваг над іншими суб'єктами господарювання, внаслідок чого споживачі, суб'єкти господарювання мають можливість вибирати між кількома продавцями, покупцями, а окремий суб'єкт господарювання не може визначати умови обороту товарів на ринку.

Стаття 42 Конституції України надає право всім громадянам на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом та зобов'язує державу забезпечити захист конкуренції у підприємницькій діяльності, не допускати неправомірне обмеження конкуренції.

Статтею 25 Господарського кодексу України органам державної влади і органам місцевого самоврядування забороняється приймати акти або вчиняти дії, що визначають привілейоване становище суб'єктів господарювання тієї чи іншої форми власності, або ставлять у нерівне становище окремі категорії суб'єктів господарювання чи іншим способом порушують правила конкуренції.

Згідно із частиною другою ст. 4 Закону суб'єкти господарювання, органи влади, органи місцевого самоврядування, а також органи адміністративно-господарського управління та контролю зобов'язані сприяти розвитку конкуренції та не вчиняти будь-яких неправомірних дій, які можуть мати негативний вплив на конкуренцію.

Згідно з п. 3 ст. 50 Закону порушенням законодавства про захист економічної конкуренції є антиконкурентні дії органів місцевого самоврядування.

Так, відповідно до частини третьої статті 15 Закону вчинення антиконкурентних дій органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю забороняється і тягне за собою відповідальність згідно із законом.

Згідно із ч.1 ст. 15 Закону антиконкурентними діями органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю є прийняття будь-яких актів (рішень, наказів, розпоряджень, постанов тощо), надання письмових чи усних вказівок, укладення угод або будь-які інші дії чи бездіяльність органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю (колегіального органу чи посадової особи), які призвели або можуть призвести до недопущення, усунення, обмеження чи спотворення конкуренції.

Відповідно до ч. 2, ст. 15 Закону антиконкурентними діями органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю, зокрема, визнаються:

- встановлення обмежень на здійснення окремих видів діяльності, на виробництво, придбання чи реалізацію певних видів товарів;

- надання окремим суб'єктам господарювання або групам суб'єктів господарювання пільг чи інших переваг, які ставлять їх у привілейоване становище стосовно конкурентів, що призводить або може призвести до недопущення, усунення, обмеження чи спотворення конкуренції;

- дія, внаслідок якої окремим суб'єктам господарювання або групам суб'єктів господарювання створюються несприятливі чи дискримінаційні умови діяльності порівняно з конкурентами.

Отже, нормами законодавства про захист економічної конкуренції не допускається негативний вплив на конкуренцію з боку органів місцевого самоврядування шляхом будь-яких дій або прийняттям рішень, які обмежують, усувають або спотворюють конкуренцію.

Пункт п. 6.4, а також п. 6.5. Рішення КМР № 915/8881 одночасно порушують приписи законодавства про захист економічної конкуренції за двома критеріями:

- 1) Рішенням встановлено: «Не подовжувати дію договорів щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою, укладених протягом 2014 - 2015 років». Хоча договори щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою укладались протягом 2014-2024 років.

- 2) Встановлено припинення і подовження дії договорів та паспортів у різних районах протягом різних термінів, а також не продовження дії паспортів прив'язки в Печерському районі м. Київ

Це все є антиконкурентними діями Відповідача, оскільки вони спрямовані на штучне обмеження конкуренції на ринку тимчасових споруд, встановлюють обмеження на здійснення окремих видів діяльності.

Різні строки припинення видачі дозвільних документів створюють нерівні умови для суб'єктів господарювання, які працюють в різних районах або укладали договори в різні роки. Підприємці, які продовжують отримувати дозвільні документи, матимуть конкурентну перевагу перед тими, хто вже позбавлений такої можливості. Це суперечить принципу рівності всіх учасників ринку. Різні підходи до припинення видачі дозвільних документів можуть розглядатися як дискримінація певних груп підприємців.

Таку ж позицію висловлює Північне міжобласне територіальне відділення Антимонопольного комітету України у листі №60-02/3212е від 21.06.2024р. щодо погодження проєкту рішення Київської міської ради від 05.04.2024р. №479 «Про затвердження Положення про тимчасове користування окремими елементами благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового,

соціально-культурного чи іншого призначення, та внесення змін до деяких рішень Київської міської ради», а саме «...встановлення різних умов (дат) для демонтажу ТС в територіальних межах м. Києва також можуть призвести до ущемлення інтересів суб'єктів господарювання, що здійснюють діяльність на ринках реалізації товарів, надання послуг і виконання робіт у ТС в територіальних межах м. Києва, та, як наслідок, обмеження конкуренції на вказаних ринках.»

Загалом, Північне міжобласне територіальне відділення Антимонопольного комітету України після розгляду проекту рішення «Про затвердження Положення про тимчасове користування окремими елементами благоустрою комунальної власності для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, та внесення змін до деяких рішень Київської міської ради», який був пізніше прийнятий Відповідачем фактично в такій же редакції, яку розглядав комітет, висловило позицію про непогодження проекту.

Пунктом 8. Рішення КМР № 915/8881 визначено: «Департаменту територіального контролю міста Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) забезпечити, протягом трьох календарних місяців, демонтаж тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності, термін дії договорів щодо пайової участі в утриманні об'єкта благоустрою та паспортів прив'язки тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності у яких закінчився.»

Положення Рішення КМР № 915/8881, які дають підстави Департаменту територіального контролю міста Києва здійснити протягом трьох календарних місяців, демонтаж тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення для здійснення підприємницької діяльності є неправомірними та прийнятими з порушенням чинних норм та правил, обґрунтування про що було наведено вище.

Звертаємо увагу суду, що на запит Позивача до Департаменту територіального контролю м.Києва від 18.12.2024 щодо кількості демонтованих тимчасових споруд на виконання оскаржуваного рішення, була надана відповідь листом № 064-443 від 09.01.2025 року про те, що з 23.09.2025р. року на виконання оскаржуваного рішення було демонтовано **696 тимчасову споруду** (копію запиту та відповіді додаємо).

А отже, положення пункту 8 також не може бути реалізованим та підлягас скасуванню судом, як і пункти п. 6.4, 6.5 та 6.6 Рішення КМР № 915/8881.

Щодо п. 17 про делегування повноважень Київському міському голові.

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»

1. Система місцевого самоврядування включає:

- територіальну громаду;
- сільську, селищну, міську раду;
- сільського, селищного, міського голову;
- виконавчі органи сільської, селищної, міської ради;

Повноваження відповідача визначені у ч. 1 ст. 26 Закону, відносно благоустрою населених пунктів наявний п. 44: встановлення відповідно до законодавства правил з питань благоустрою території населеного пункту, забезпечення в ньому чистоти і порядку, торгівлі на ринках, додержання тиші в громадських місцях, за порушення яких передбачено адміністративну відповідальність;

Жодної норми щодо делегування міському голові виключних повноважень рад закон не містить. Повноваження міського голови визначені ч.4 ст.42 вказаного Закону. Разом з тим, п. 19 оскаржуваного Рішення, Київська міська рада вирішила:

19. Київському міському голові:

19.1. Після погодження постійної комісії Київської міської ради з питань підприємництва, промисловості та міського благоустрою, забезпечити затвердження:

19.1.1. Переліку окремих елементів благоустрою комунальної власності для розміщення на них тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів із зазначенням прив'язки до місця розміщення та площі.

19.1.2. Технічних характеристики і параметрів тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів, які можуть бути розміщені на окремих елементах благоустрою комунальної власності.

Що стосується виключних повноважень міського голови вони перелічені у ч. 4 ст. 42 зазначеного Закону та теж не містять подібних повноважень.

При цьому абз.14 ст.1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначає, що **делеговані повноваження** - повноваження органів виконавчої влади, надані органам місцевого самоврядування законом, а також повноваження органів місцевого самоврядування, які передаються відповідним місцевим державним адміністраціям за рішенням районних, обласних рад. Тобто, саме поняття «делегованих повноважень» не передбачає делегування повноважень від міської ради до міського голови.

У свою чергу постійної комісії Київської міської ради теж не має визначених в оскаржуваному рішенні повноважень згідно закону та рішенням Київради. Згідно ст. 47 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»: Постійні комісії ради є органами ради, що обираються з числа її депутатів, для вивчення, попереднього розгляду і підготовки питань, які належать до її відання, здійснення контролю за виконанням рішень ради, її виконавчого комітету.

Постійні комісії за дорученням ради або за власною ініціативою попередньо розглядають проекти програм соціально-економічного і культурного розвитку, місцевого бюджету, звіти про виконання програм і бюджету, вивчають і готують питання про стан та розвиток відповідних галузей господарського і соціально-культурного будівництва, інші питання, які вносяться на розгляд ради, розробляють проекти рішень ради та готують висновки з цих питань, виступають на сесіях ради з доповідями і співдоповідями.

Постійні комісії попередньо розглядають кандидатури осіб, які пропонуються для обрання, затвердження, призначення або погодження відповідною радою, готують висновки з цих питань.

Постійні комісії за дорученням ради, голови, відповідно заступника голови районної у місті, районної ради чи першого заступника, заступника голови обласної ради, секретаря сільської, селищної, міської ради або за власною ініціативою вивчають діяльність підзвітних і підконтрольних раді та виконавчому комітету сільської, селищної, міської, районної у місті ради органів, а також з питань, віднесених до відання ради, місцевих державних адміністрацій, підприємств, установ та організацій, їх філіалів і відділень незалежно від форм власності та їх посадових осіб, подають за результатами перевірки рекомендації на розгляд їх керівників, а в необхідних випадках - на розгляд ради або виконавчого комітету сільської, селищної, міської, районної у місті ради; здійснюють контроль за виконанням рішень ради, виконавчого комітету сільської, селищної, міської, районної у місті ради.

Постійні комісії є підзвітними раді та відповідальними перед нею.

Перелік, функціональна спрямованість і порядок організації роботи постійних комісій визначаються регламентом відповідної ради та Положенням про постійні комісії, що затверджується радою з урахуванням вимог Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" щодо реалізації повноважень ради у здійсненні державної регуляторної політики постійними комісіями відповідної ради.

Згідно рішення КМР від 29 лютого 2024 року № 7796/7837 Про затвердження Положення про постійні комісії Київської міської ради із змінами і доповненнями, внесеними рішенням Київської міської ради від 13 червня 2024 року N 927/8893:

1. Постійні комісії Київської міської ради (далі - постійні комісії Київради) є колегіальними органами Київської міської ради, що обираються з числа депутатів/депутаток Київської міської ради для вивчення, попереднього розгляду і підготовки питань, які належать до їх функціональної спрямованості, здійснення контролю за виконанням рішень Київської міської ради та актів її виконавчого органу.

2. Постійні комісії Київради здійснюють свою діяльність, керуючись Конституцією України і законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, рішеннями Київської міської ради, Статутом територіальної громади міста Києва, Регламентом Київської міської ради та цим Положенням.

3. Постійні комісії Київради є підзвітними Київській міській раді та відповідальними перед нею.

4. Діяльність постійних комісій Київради координує Київський міський голова або за його дорученням заступник/заступниця міського голови - секретар Київської міської ради в порядку, встановленому Регламентом Київської міської ради.

Статтями 4, 5, 6 та 7 визначені функції постійних комісій Київради

Стаття 8. Перелік постійних комісій Київради та їх функціональна спрямованість

1. Постійні комісії Київради, перелік та персональний склад яких затверджений рішенням Київської міської ради, здійснюють повноваження, визначені Законом України "Про місцеве самоврядування в Україні", іншими законами України, Регламентом Київської міської ради, цим Положенням та відповідно до функціональної спрямованості, яка визначена цим розділом Положення.

2. У разі подання на розгляд Київської міської ради проекту рішення Київської міської ради, зміст якого відноситься до функціональної спрямованості двох і більше постійних комісій Київради, профільна постійна комісія визначається за дорученням заступника/заступниці міського голови - секретаря Київської міської ради у порядку, визначеному статтею 29 Регламенту Київської міської ради.

Отже, надаючи оцінку наведеним нормативним актам, які визначають зміст і спрямованість діяльності постійних комісій можна дійти до висновку, що постійна комісія Київської міської ради з питань підприємництва, промисловості та міського благоустрою:

- **не може погоджувати перелік окремих елементів** благоустрою комунальної власності для розміщення на них тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів із зазначенням прив'язки до місця розміщення та площі з наступним затвердженням такого переліку міським головою.

- **не може погоджувати технічні характеристики і параметрів тимчасових споруд** торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів, які можуть бути розміщені на окремих елементах благоустрою комунальної власності з наступним затвердженням такого переліку міським головою.

Тож постійні комісії, як постійно діючі органи Київради уповноважені лише на попереднє вивчення віднесених до їх функціональної спрямованості питань, які віднесені до виключної компетенції Київради, а не міського голови.

Щодо Аналізу регуляторного впливу, який був доданий до даного проекту Рішення хочемо пояснити наступне.

В аналізі не вказано, що при реалізації даного проекту рішення буде закрито понад 5500 торгових об'єктів, закрито понад 18 000 робочих місць (додаємо копію листа Комунального підприємства «Київблагоустрій» № 064/222-1874 від 21.03.2024р).

Питання розміщення ТС врегульовано не лише рішеннями Київради, але й Наказом Мінрегіонрозвитку №244, тому твердження про те, що «проблема не може бути розв'язана діючими актами» - не відповідає дійсності.

Розділ III Аналізу взагалі не відповідає суті проекту – за умови залишення ситуації без змін – зберігається діючий бізнес, платежі в бюджет і робочі місця. Впровадження нових правил абсолютно не збільшить кількість суб'єктів господарювання, адже кількість тимчасових споруд планують зменшити вдвічі, а це відповідно зменшення суб'єктів господарювання, зменшення робочих місць, зниження конкуренції і зменшення споживчого вибору.

При раніше діючій системі – документи подовжувались автоматично, підприємці раз на 3 чи 6 місяців отримували подовженні документи в дозвільних центрах і не несли жодних витрат, окрім платежу в бюджет.

Відповідно до положень оскаржуваного рішення переможці торгів для розміщення тимчасової споруди мають компенсувати комунальному підприємству витрати у сумі понад 3,6 млрд грн на: технічну інвентаризацію, паспортизацію, незалежну ринкову (оціночну) вартість окремого елемента благоустрою, проведення топографо-геодезичних робіт, підключення електроенергії (200 тис. грн за підключення одного елемента благоустрою, а у цілому витрати складатимуть 1,5 млрд грн), замовлення і встановлення нової тимчасової споруди вартістю від 300 тис. грн за одиницю (в АРВ визначено 7 000 суб'єктів малого підприємництва, то у цілому витрати складають більше 2 млрд грн). Проте у АРВ витрати для суб'єктів підприємництва складають більше 107 млн грн, які значно нижчі за фактичні розрахунки витрат викладені у зазначеному листі Київського міського комітету порятунку бізнесу.

В розділі IV оцінка проведення з урахуванням хибних тверджень, наведених в розділі III. При об'єктивній оцінці оптимальнішим альтернативним способом є Альтернатива 1 залишити як є. Тим більше діюча процедура не заважає міським службам поступово наводити порядок.

В Розділі VIII Аналізу серед показників результативності регуляторного акту відсутні показники кількості припинених договорів пайової участі в утриманні об'єктів благоустрою, кількості припинених Паспортів привязки тимчасових споруд, кількості демонтованих тимчасових споруд, які працювали згідно документів оформлених до прийняття даного рішення, кількості знищених робочих місць в наслідок припинення договорів та демонтажу тимчасових споруд.

Відповідно до статті 1 Закону про регуляторну політику аналіз регуляторного акта є документом, який містить обґрунтування необхідності державного регулювання шляхом прийняття регуляторного акта, аналіз впливу, який справлятиме регуляторний акт на ринкове середовище, забезпечення прав та інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також обґрунтування відповідності оскаржуваного регуляторного акта принципам державної регуляторної політики.

Відповідно до статті 34 Закону про регуляторну політику кожен проект регуляторного акта, що внесений на розгляд до сільської, селищної, міської, районної у місті, районної, обласної ради, подається до відповідальної постійної комісії для вивчення та надання висновків про відповідність проекту регуляторного акта вимогам статей 4 та 8 цього Закону.

Відповідальна постійна комісія забезпечує підготовку експертного висновку щодо регуляторного впливу внесеного проекту регуляторного акта, який разом з цим проектом та підписаним аналізом регуляторного впливу подається до уповноваженого органу для підготовки у встановленому Кабінетом Міністрів України порядку пропозицій щодо

удосконалення проекту відповідно до принципів державної регуляторної політики (далі - пропозиції уповноваженого органу).

Порядок та строки підготовки експертних висновків щодо регуляторного впливу внесених проектів регуляторних актів встановлюються регламентами відповідних рад.

На підставі аналізу регуляторного впливу, яким супроводжувався проект регуляторного акта при його внесенні на розгляд сесії відповідної ради, а також експертного висновку щодо регуляторного впливу цього проекту та пропозицій уповноваженого органу відповідальна постійна комісія готує свої висновки про відповідність проекту регуляторного акта вимогам статей 4 та 8 цього Закону. У випадках, визначених частиною другою статті 33 цього Закону, такі висновки готуються на підставі експертного висновку щодо регуляторного впливу та пропозицій уповноваженого органу.

Висновки відповідальної постійної комісії готуються на підставі аналізу регуляторного впливу, яким проект регуляторного акта супроводжувався при його внесенні, лише у разі, якщо експертний висновок щодо регуляторного впливу не був наданий відповідальній постійній комісії протягом строку, встановленого для його підготовки. Це правило не застосовується у випадках, передбачених частиною другою статті 33 цього Закону.

Висновки відповідальної постійної комісії та пропозиції уповноваженого органу передаються для вивчення до постійної комісії, до сфери відання якої належить супроводження розгляду проекту регуляторного акта у відповідній раді (далі - головна постійна комісія), за винятком випадків, коли відповідальна постійна комісія є головною постійною комісією.

При представленні на пленарному засіданні сесії ради проекту регуляторного акта голова відповідальної постійної комісії доповідає висновки цієї постійної комісії про відповідність проекту регуляторного акта вимогам статей 4 та 8 цього Закону, а також пропозиції уповноваженого органу разом з рішенням постійної комісії щодо їх врахування.

Отже, відсутність в АРВ достовірної інформації та правильних розрахунків не дозволяє правильно оцінити вплив регулювання оскаржуваного рішення на суб'єктів господарювання.

Стосовно того, чи стосується проєкт рішення прав і соціальної захищеності осіб з інвалідністю та який вплив він матиме на життєдіяльності цієї категорії осіб

Як зазначено в розділі 4 Пояснювальної записки:

«4. Інформація про те, чи стосується проєкт рішення прав і соціальної захищеності осіб з інвалідністю та який вплив він матиме на життєдіяльності цієї категорії осіб

Проект рішення не стосується прав і соціальної захищеності осіб з інвалідністю та не матиме вплив на життєдіяльність цієї категорії осіб.»

Очевидно, що оскаржуваний нормативний акт зачіпає права осіб з інвалідністю, оскільки серед власників ТС є особи з інвалідністю. З цього приводу слід зазначити таке.

Згідно ч. 1 ст. 1, ст. 2 Закону України «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні»

Особи з інвалідністю в Україні володіють усією повнотою соціально-економічних, політичних, особистих прав і свобод, закріплених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Центральні і місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, підприємства, установи і організації (незалежно від форми власності і господарювання, виду діяльності і галузевої належності), їх філії, відділення, представництва, що ведуть окремий облік результатів фінансової та господарської діяльності, банки та інші фінансові установи, а також представництва іноземних юридичних осіб (у тому числі міжнародних організацій), які використовують працю найманих працівників - громадян України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких

надана Верховною Радою України (далі - підприємства, установи та організації), фізичні особи, які використовують найману працю, **залучають представників громадських об'єднань осіб з інвалідністю до підготовки рішень, що стосуються прав та інтересів осіб з інвалідністю.**

Як вбачається з пояснювальної записки відповідачем представників громадських об'єднань осіб з інвалідністю не залучалися.

Відповідно до п. 2, 3, 6 ст. 1, ч. 1 ст. 2, ч. 1, 2 ст. 6, ч. 1 ст. 13 Закону України Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні:

дискримінація - ситуація, за якої особа та/або група осіб за їх ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, віку, інвалідності, етнічного та соціального походження, громадянства, сімейного та майнового стану, місця проживання, мовними або іншими ознаками, які були, є та можуть бути дійсними або припущеними (далі - певні ознаки), зазнає обмеження у визнанні, реалізації або користуванні правами і свободами в будь-якій формі, встановленій цим Законом, крім випадків, коли таке обмеження має правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними;

непряма дискримінація - ситуація, за якої внаслідок реалізації чи застосування формально нейтральних правових норм, критеріїв оцінки, правил, вимог чи практики для особи та/або групи осіб за їх певними ознаками виникають менш сприятливі умови або становище порівняно з іншими особами та/або групами осіб, крім випадків, коли їх реалізація чи застосування має правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними;

пряма дискримінація - ситуація, за якої з особою та/або групою осіб за їх певними ознаками поведуться менш прихильно, ніж з іншою особою та/або групою осіб в аналогічній ситуації, крім випадків, коли таке поведження має правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними;

Законодавство України ґрунтується на принципі недискримінації, що передбачає незалежно від певних ознак:

- 1) забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб;
- 2) забезпечення рівності перед законом осіб та/або груп осіб;
- 3) повагу до гідності кожної людини;
- 4) забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб.

Відповідно до Конституції України, загальновизнаних принципів і норм міжнародного права та міжнародних договорів України всі особи незалежно від їх певних ознак мають рівні права і свободи, а також рівні можливості для їх реалізації.

Форми дискримінації з боку державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, юридичних осіб публічного та приватного права, а також фізичних осіб, визначені статтею 5 цього Закону, забороняються.

Громадські організації, фізичні та юридичні особи мають право: представляти в судах інтереси осіб та/або груп осіб, стосовно яких було застосовано дискримінацію.

Щодо М-тесту.

На наш запит Департаментом територіального контролю було надано дві відповіді, які додаємо. Та відповідно до протоколу засідання ініціативної групи, який надав Департамент, присутні представники мікро- та малого підприємництва висловили свою пропозицію та зауваження до вказанного проекту. Однак, в Протоколі не зазначено які саме пропозиції та зауваження озвучили представники бізнесу, ба більше, представниками бізнесу були внесені пропозиції та зауваження, а не висловлення підтримки проекту, як про це зазначено в Аналізі регуляторного впливу.

Що стосується представників бізнесу, які ніби-то взяли участь в обговоренні проекту, згідно даних Єдиного державного реєстру ЮО (станом на дату проведення обговорення), ФОП та ГФ: ФОП Пономарєв В.М. м. Київ – припинено, ФОП Пономарьов

В.М. - Луганська область - припинено, ФОП Павловська Я.В – відсутня інформація в реєстрі про такого ФОП – все це може свідчити про фіктивність такого Протоколу. Крім того, перераховані суб'єкти підприємництва, згідно даних Департаменту містобудування та архітектури КМДА – взагалі не мають відношення до тимчасових споруд, а згідно їх КВЕДів – вони не мають відношення й до інших сфер бізнесу, які пропонують врегулювати даним проектом. Натомість ЖОДЕН діючий власник тимчасової споруди на таке обговорення запрошений не був.

Пункт 3 М-тесту не відповідає реаліям реалізації цього проекту. Окрім вказаного, суб'єкт господарювання має: купити саму конструкцію (тимчасову споруду, засіб пересувної торгівлі чи ін) (від 200 тис.грн.), перевезти та встановити, підключити до електроенергії та понести інші витрати.

Щодо бюджетних витрат на адміністрування регулювання суб'єктів малого підприємництва Департамент містобудування та архітектури: 1) Департамент не здійснює облік суб'єктів господарювання – всі висновки та паспорти прив'язок отримує одне комунальне підприємство. 2) Паспорти привязок щонайменше оформлюються 1 раз на 5 років і можуть бути пролонговані. 3) Висновки про відповідність намірів щодо місця встановлення взагалі видаються лише один раз. Натомість, в М-тесті порашовані витрати Департаменту містобудування та архітектури, на кожен рік протягом п'яти років, тобто так, ніби Департамент видаватиме ці документи щороку.

Щодо бюджетних витрат на адміністрування регулювання суб'єктів малого підприємництва Комунального підприємства. Згідно рішення за результатами торгів Комунальне підприємство укладає з переможцем договір на 5 років, який може бути пролонгований. Тобто один раз на 5 років, а в М-тесті порашовані витрати КП на укладання 7000 договорів щорічно.

Щодо бюджетних витрат на адміністрування регулювання суб'єктів малого підприємництва Департаменту територіального контролю. У витрати даного Департаменту порашовані витрати на контроль за суб'єктом господарювання, а також підготовка, затвердження та реалізація рішення щодо порушення вимог регулювання. За основу для обрахунку взято 7000 суб'єктів господарювання, які порушують вимоги регулювання – тобто, всі 100% суб'єктів з якими укладуть нові договори порушуватимуть вимоги – це абсурд. Навіщо впроваджувати правила, які буде неможливо виконати жодним суб'єктом господарювання без порушень. Крім того, яким чином Департамент реалізуватиме рішення щодо порушення вимог, якщо воно не має ніякого відношення до договірних відносин між Комунальним підприємством та суб'єктом господарювання.

Все вище перераховане говорить про **формальність підготовки М-тесту, його невідповідність реаліям та Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», що також не дозволяє правильно оцінити позицію бізнесу стосовно запропонованого проекту рішення та вплив регулювання оскаржуваного рішення на суб'єктів господарювання.**

Рішення суб'єкта владних повноважень має бути визнано протиправним, у разі, коли є істотне порушення норм чинного законодавства, суди повинні відновлювати порушене право шляхом скасування рішення, якщо таке рішення визнане неправомірним.

Відповідно до частини другої статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими

несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; своєчасно, тобто протягом розумного строку.

У Позивача наявні лише копії доказів, що додаються до цієї позовної заяви. Оригінали цих доказів мають бути в наявності у відповідача та третіх осіб.

Відповідно до п.2 статті 9 КАСУ, суд розглядає адміністративні справи не інакше як за позовною заявою, поданою відповідно до цього Кодексу, в межах позовних вимог. Суд може вийти за межі позовних вимог, якщо це необхідно для ефективного захисту прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень. Тож просимо врахувати дану норму права при розгляді даного спору.

Враховуючи викладене вище, керуючись ст. ст. 2, 5, 7, 19, 150, 160, 161, 168, 171, 244, 245, 264 Кодексу адміністративного судочинства України, -

ПРОСИМО:

1. **Прийняти позовну заяву до розгляду.**
2. **Визнати протиправними та нечинним з моменту прийняття Рішення Київської міської ради від 13.06.2024р. № 915/8881.**
3. **Визнати протиправними та нечинним з моменту прийняття абзац 2 пункту 2 Рішення Київської міської ради від 30.03.2022р. № 4551/4592.**
4. **Визнати Примірний договір оренди окремого елементу благоустрою комунальної власності міста Києва для розміщення тимчасових споруд торговельного, побутового, соціально-культурного чи іншого призначення, засобів пересувної дрібнороздрібної торговельної мережі, станцій зарядки електромобілів, платіжних пристроїв, автоматів з продажу товарів (послуг), вендингових автоматів, поштоматів, затверджений Рішенням Київської міської ради від 13.06.2024р. № 915/8881 - удаваним правочином.**
5. **Стягнути з Відповідача судові витрати, пов'язані з розглядом цієї справи.**

Додатки:

1. *Квитанція про сплату судового збору за подання позову – на 1 арк.*
2. *Копія витягу з ЄДРПОУ ГО «КМКПБ» – на 1 арк.*
3. *Копія Статуту ГО «КМКПБ» – на 17 арк.*
4. *Копія листа Державної регуляторної служби України від 10.06.2024р. № 2247/20-24 – на 5 арк.*
5. *Копія листа Північного міжобласного територіального відділення Антимонопольного комітету України від 21.06.2024р. № 60-02/3212е – на 7 арк.*
6. *Звернення від членів ГО «КМКПБ» - на 6 арк.*
7. *Копія запиту Позивача від 23.09.2025р. та копія листа Департаменту містобудування та архітектури № 055-13101 від 29.09.2025 року – на 2 арк.*
8. *Копія запиту Позивача від 23.09.2025р. та копія листа Департаменту територіального контролю м.Києва № 064-16595 від 26.09.2025 – на 2 арк.*
9. *Аналіз регуляторного впливу та М-тест до Рішення 13.06.2024р. № 915/8881 – на 24 арк.*
10. *Копія листа Комунального підприємства «Київблагоустрій» № 064/222-1874 від 21.03.2024р. – на 1 арк.*
11. *Пояснювальна записка до Рішення 13.06.2024р. № 915/8881 – на 3 арк.*
12. *Копія запитів і відповідей Департаменту територіального контролю міста Києва щодо М-тесту – на 6 арк.*

13.Копія запиту Позивача від 12.09.2025р. та копія листа Фонду державного майна України від 25.09.2025р № 10-16-24262 Фонд державного майна – на 2 арк.

Директор

Микола Криворот